

- 2) Czy osoba fizyczna, która przed dniem 1 listopada 2007 r., o którym mowa w art. 70 dyrektywy 2004/39/WE, nabyła od banku pochodny instrument finansowy z wykorzystaniem środków pożyczonych od tego banku w oparciu o zabezpieczenie na rzecz tego banku, należy uznać za klienta detalicznego i inwestora nieprofesjonalnego w odniesieniu do instrumentów finansowych w świetle prawa Unii, a jeżeli tak, to czy przepisy prawa Unii ustanawiające obowiązki informowania konsumentów i zakazujące konfliktu interesów w przypadku, gdy bank oferuje i sprzedaje instrument finansowy, takie jak przepisy dyrektywy 2003/6⁽³⁾, dyrektywy 2003/71⁽⁴⁾, dyrektywy 2001/34⁽⁵⁾, rozporządzenia nr 809/2004⁽⁶⁾, dyrektywy 2014/65⁽⁷⁾ i inne przepisy prawa Unii chroniące prawa konsumentów usług finansowych, powinny mieć zastosowanie w niniejszej sprawie?
- 3) Czy dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) należy interpretować w ten sposób, że nieujawnienie faktu, iż dostawca instrumentów finansowych nie jest upoważniony do świadczenia tej usługi finansowej, nieujawnienie istotnych informacji w prospekcie emisyjnym i w suplemencie do prospektu emisyjnego, jak również potencjalny konflikt interesów ze strony dostawcy instrumentów finansowych, może, przy zawieraniu umów dotyczących danego instrumentu finansowego, mieć bezpośredni wpływ (w określonym kierunku) na cenę danych instrumentów finansowych, a zatem druga strona umowy ma prawo żądać unieważnienia lub zmiany tych umów lub wypłacenia odszkodowania za poniesione straty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. 2003, L 96, s. 16).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. 2003, L 345, s. 64; sprostowanie: Dz.U. 2008, L 179, s. 17).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji (Dz.U. 2001, L 184, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam (Dz.U. 2004, L 149, s. 1).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. 2014, L 173, s. 349; sprostowania: Dz.U. 2016, L 188, s. 28; Dz.U. 2016, L 273, s. 35; Dz.U. 2017, L 64, s. 116).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht
(Niemcy) w dniu 16 stycznia 2018 r. – Federal Express Corporation, Deutsche Niederlassung /
Hauptzollamt Frankfurt am Main**

(Sprawa C-26/18)

(2018/C 152/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federal Express Corporation, Deutsche Niederlassung

Strona pozwana: Hauptzollamt Frankfurt am Main

Pytania prejudycjalne

1. Czy przywóz w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 30 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ wymaga, aby towar wprowadzony na terytorium Unii wszedł do obrotu gospodarczego Unii, czy wystarczy samo ryzyko, że wprowadzony towar wejdzie do obrotu gospodarczego Unii?

Jeżeli przywóz wymaga wejścia towaru do obrotu gospodarczego Unii:

2. Czy wejście towaru wprowadzonego na terytorium Unii do obrotu gospodarczego Unii ma miejsce już wtedy, gdy towar z naruszeniem przepisów prawa celnego nie zostaje objęty sytuacją, o której mowa w art. 61 ust. 1 dyrektywy lub, mimo że początkowo został objęty taką sytuacją, przestał jednak później podlegać tej sytuacji z powodu postępowania sprzecznego z prawem celnym, bądź w przypadku postępowania sprzecznego z prawem celnym wejście do obrotu gospodarczego Unii wymaga, aby można było przyjąć, że wskutek tego postępowania sprzecznego z prawem celnym towar wszedł do obrotu gospodarczego Unii na obszarze podatkowym państwa członkowskiego, w którym takie niezgodne z prawem postępowanie miało miejsce, i mógł podlegać konsumpcji lub użyciu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 18 stycznia 2018 r. – Tiroler Gebietskrankenkasse/Michael Moser

(Sprawa C-32/18)

(2018/C 152/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Tiroler Gebietskrankenkasse

Druga strona postępowania rewizyjnego: Michael Moser.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie nr 883/2004) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które jest właściwe w dalszej kolejności (Austria) musi wypłacić jako świadczenie rodzinne jednemu z rodziców, który ma miejsce zamieszkania i zatrudnienia w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności (Niemcy) na podstawie artykułu 68 ustęp 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 883/2004 kwotę różnicy pomiędzy zasiłkiem wychowawczym (Elterngeld) wypłaconym w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności a zależnym od wysokości dochodów zasiłkiem z tytułu opieki nad dzieckiem (Kinderbetreuungsgeld) w innym państwie członkowskim, jeżeli obydwój rodzice mieszkają wraz ze wspólnymi dziećmi w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności i tylko drugi z rodziców jest zatrudniony jako pracownik przygraniczny w państwie członkowskim właściwym w dalszej kolejności?